

на езиците на етническите групи в общинските и държавните училища.

В *Закона за народната просвета от 1948 г.* е записано: „За да се задоволят образователните нужди на инородното население в страната, се откриват народни училища за инородци... в тия училища обучението се води на съответния инороден език и български език.“

До 1962 г. съществуват турски, арменски и еврейски училища, в които децата се ограмотяват на майчиния си език, а от 2. клас започват да изучават български език (Програми, 1960).

От 1960 до 1972 г. изучаването на майчините езици се реализира факултативно 4 часа седмично.

След 1972 г. езиците на малцинствата не се изучават, а в *Учебната програма за 1.–3. клас на ЕСПУ (1973)* пише: „... за успешното овладяване на българския език от деца с небългарски произход подготвителният период е с продължителност няколко седмици и има характер на предварителен устен курс“. Поставят се и следните задачи:

- да се подготвят учениците за възприемане и възпроизвеждане на звукове, думи, словосъчетания от българската реч;
- да се обогати речниковият им запас от български думи;
- да се създадат умения да съставят кратки изречения и разкази.

Но нищо не се споменава по този въпрос в *Учебната програма за 1.–3. клас на ЕСПУ от 1982 г.*

Едва през 1990 г. бе възложено на научен колектив (Ст. Здравкова, Т. Владимирова, Хр. Кючуков и др.) да създаде по-цялостна документация за деца, невладеещи български език, за обучение в подготвителен клас: *Учебна програма, Методически насоки, Албум и Картони*. С тази учебна документация се цели по-доброто овладяване на български език, по-лесното усвояване на учебното съдържание в начален училищен етап.

За разлика от много други проблеми, въпросът за овладяването на български език от деца билингви не е намерил цялостно и систематизирано отражение в българската методическа, лингвистична и педагогическа литература. Това показва още веднъж, че този проблем не е бил третиран достатъчно и не е бил поставен на преден план, защото в противен случай не би се стигнало до